

A Fővárosi Ítéltábla a Berencsi Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a dr. Szentmihályi Judit ügyvéd által képviselt **alperes** ellen tisztességtelen szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. január 25. napján kelt 24.G.40.544/2017/13. számú ítélete ellen az alperes által 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - megtartott tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja. Mellőzi az alperest a felperes javára elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek a mindkét fokú eljárásra összesen 86.100 (Nyolcvanhatezer-egyszáz) forint perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperes, mint hitelfelvevő és az alperes, mint hitelnyújtó bank 2007. július 25. napján 835/2007. ügyszámon közjegyzői okiratba foglalt hitelszerződést kötöttek, melynek alapján az alperes 51.500,- svájci frank összegnek megfelelő forint kölcsönt nyújtott a felperes részére. A szerződés részét képező alperesi Üzletszabályzat 5.2.1. pontja értelmében az Ügyfél a Hitelszerződés alapján lehívott Kölcsön folyósításának és törlesztésének időpontja, valamint az Ügyfél fennálló tartozása tekintetében a Bank e célra szolgáló nyilvántartásait (üzleti könyveit) és nyilatkozatait irányadónak és hitelesnek fogadja el.

A felperes módosított keresetében kérte a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítását, az Üzletszabályzat 5.2.1. pontja szövegrészének tisztességtelenségét, semmisségét. A kereseti kérelmének jogalapjaként a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/A.§ (2) bekezdését és a 18/1999. (II.05.) Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdése b) és j) pontját jelölte meg.

Hivatkozott arra, hogy az Üzletszabályzat 5.2.1. pontja megfordítja a bizonyítási terhet akkor, ha a szerződéskötést követően az adós esetleg nem ért egyet a bank üzleti nyilvántartásában foglaltakkal. Ennek alapján az adósnak kell bizonyítania, hogy nem annyi a tartozása, mint amit a bank állít.

A támadott feltétel feljogosítja az alperest arra, hogy kizárólag a saját nyilvántartásai alapján állapítsa meg, hogy a felperes teljesítését szerződésszerűen fogadja-e el, és kizárta a perbeli kikötéssel a felperest abból az egyeztetési folyamatból, amelynek célja a felek közötti vita esetén annak megállapítása, hogy felperes szerződésszerűen teljesíti-e kötelezettségeit.

A felperesi álláspont szerint a kölcsönszerződéssel kapcsolatos adatok a felperesre vonatkoznak, banktitok alá tartoznak, ez alól a közjegyzőnek nincs külön törvényi felmentése. A hitelintézetekről

és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 51.§ (1) bekezdés c) pontja kifejezetten a lejárt követelés érvényesítése esetében ad lehetőséget a hitelező banknak az adatok kiadására. Ehhez képest a szerződéses kitétel nem tesz ilyen korlátozást, kifejezetten a mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozás kifejezést használja.

Az alperes tehát a szerződésben olyan feltételt alkalmazott, amely banktitkot sért, arra ad felhatalmazást, hogy a felperes külön megtett vagy a szerződésbe belefoglalt, de kifejezett és egyértelmű nyilatkozata, felhatalmazása nélkül szolgáltatthasson ki adatokat harmadik személynek.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a banki nyilvántartások felperes általi elfogadása nincs összefüggésben sem a tanúsítvány kiállításával, sem a közvetlen végrehajthatósággal. Téves az a felperesi hivatkozás, mely szerint az Üzletszabályzat 5.2.1. pontja tanúsítvány kiállításának a lehetőségét rögzíti. Hivatkozott arra, a tartozás teljes összegével kapcsolatos záradék kibocsátásához két, magába a közokiratba is belefoglalt feltételnek kell teljesülnie, egyrészt annak, hogy az adós megszegje a szerződésben foglalt kötelezettségeit, másrészt annak, hogy emiatt a végrehajtást kérő felmondja a szerződést. A záradékolás alapja tehát az egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat, amely tartalmazza a kölcsön összegét és a felperes kötelezettségvállalását arra vonatkozóan, hogy a tartozását a szerződésben foglaltak szerint visszafizeti.

Annak vizsgálata, hogy az adós megszegte-e a szerződést, a végrehajtási eljárás kereteit meghaladja. A végrehajtást elrendelő közjegyzőnek nem feladata az adós magatartásának értékelése, illetve annak eldöntése, hogy a követelés alapos-e, erre végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti perben van lehetőség. A közvetlen végrehajtás lehetőségét a végrehajtási törvény rendelkezései teszik lehetővé, a jogszabály által biztosított lehetőség tisztességtelensége pedig nem vizsgálható.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a fogyasztói jogok kapcsán a C-537/12. és a C-116/13. számú egyesített ügyekben, továbbá a C-32/14. számú ügyben az Európai Unió Bírósága akként foglalt állást, hogy a közjegyzői okiratok végrehajthatóságára és a végrehajtás közjegyző általi elrendelésére, valamint a végrehajtási perekre vonatkozó magyar szabályozás megfelel a közösségi jognak, hiszen biztosítja a 93/13. EGK irányelv tényleges érvényesülését.

Az alperesi álláspont szerint jogszabályi kötelezettsége a kölcsön nyilvántartása, így erre vonatkozó szerződési feltétel tisztességtelenségének a megállapítása kizárt.

A sérelmezett szerződéses feltétel a szerződésnek csak egy technikai jellegű pontja, és csupán az aktuális összeg kiszámítására vonatkozó előírásként értelmezhető.

A támadott szerződéses pont nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely akár a közjegyzőnek, akár más személynek betekintési jogot biztosítana az alperesi nyilvántartásokba, de még csak utalást sem tartalmaz a ténytanúsítvány kiállításával kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy érvénytelen a 2007. július 25. napján 835/2007. ügyszámon, a felperes, mint hitelfelvevő és az alperes, mint hitelnyújtó bank között létrejött Hitel- és zálogszerződés MKB Bank svájci frank magánhitelhez megnevezésű kölcsönszerződéshez tartozó, a Hitelműveletek végzéséről szóló alperesi Üzletszabályzat 5.2.1. pontjának azon rendelkezése, mely szerint az Ügyfél a Hitelszerződés alapján lehívott Kölcsön folyósításának és törlesztésének időpontja, valamint az Ügyfél fennálló tartozása tekintetében a Bank e célra szolgáló nyilvántartásait (üzleti könyveit) és nyilatkozatait irányadónak és hitelesnek fogadja el.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 61.400.- forint perköltséget.

Határozata indokolásában kiemelte, hogy a perbeli felek jogviszonyában a felperes fogyasztónak, az általa kötött szerződés fogyasztói szerződésnek minősül.

A 93/13 EGK tanácsi irányelvnek (Irányelv) való megfelelést szolgáló 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja szerint - az Irányelv 3. cikk (3) bekezdése és a

mellékletének 1. m) pontja értelmében - csak az a szerződés tilalmazott, amely a fogyasztóval szerződő felet a saját szolgáltatása szerződésszerűségének megítélésére jogosítja fel. A felperes által támadott kikötés nem jogosítja fel az alperest a saját teljesítése szerződésszerűségének megállapítására, mindezekre tekintettel a felperesi kereset a Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés b) pontjára történő hivatkozás vonatkozásában nem alapos.

Rámutatott arra is, hogy a kikötés nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely a közjegyzőnek betekintési jogot biztosít az alperesi nyilvántartásokba, utalást sem tartalmaz a ténytanúsítvány kiállításával kapcsolatban. Így ezen szerződéses rendelkezés nem jelenti a banktitok sérelmét, az nem ütközik a Hpt. 51.§ (1) bekezdésébe.

A 18/1999. (II.05.) Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés j) pontjára történő felperesi hivatkozást az elsőfokú bíróság megalapozottnak ítélte. Kifejtette, hogy a támadott szerződési feltételben a felperes mindenfajta hitelezői igényérvényesítés esetén előre elfogadta az alperes üzleti könyveit, nyilvántartásait tartozása fennállásának bizonyítékaként. Ez azzal a következménnyel jár, hogy a hitelezői igényérvényesítés esetén a fogyasztó kényszerül arra, hogy a nyilvántartás adataival szemben ellenbizonyítson. A szerződéssel támadott kikötés megkönnyíti a fogyasztóval szembeni igény érvényesítését.

A közjegyzői okiratban foglalt egyoldalú kötelezettségvállalás mellett az alperes üzleti könyvei, nyilvántartásai alapján közjegyző által tanúsított tartozás és a felmondás tényének közjegyzői okiratba foglalása a Vht. 23/C. § szerint biztosítja az alperes számára a végrehajtási záradékkal történő végrehajtási eljárás megindítását.

A polgári perben a Pp. 164.§ (1) bekezdés alapján a szerződésen alapuló követelését érvényesítő alperesnek kellene bizonyítania - ha azt a fogyasztó ellenérdekű fél vitássá teszi - a követelésre vonatkozó tény- és jogállításait. A közvetlen végrehajthatóság miatt azonban a fogyasztó felperes kényszerül perindításra, a bizonyítás mind a végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránti, mind az egyéb perben őt terheli. A végrehajtási záradékkal ellátott közokirat alapján indult végrehajtási eljárásban a Pp. 369.§ b) pontja alapján a fogyasztónak kell bizonyítania követelésének részben vagy egészben való megszűnését, így fogyasztó hátrányosabban helyzetbe kerül, mintha az alperes banki záradékolás hiányában peres eljárásban érvényesítené igényét vele szemben.

A szerződéskötéskor hatályos, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 2. számú mellékletének I.10.3. pontja valóban előírja a nyilvántartások vezetését, a törvényszék álláspontja szerint ez azonban nem jelenti azt, hogy a nyilvántartások tartalmát a felperesnek el kellene fogadnia. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a kikötés megfelel a Hpt. 206.§ (2) bekezdésének, e jogszabályi rendelkezés ugyanis a számláról megküldött kimutatást csak akkor tekinti elfogadottnak, ha az ügyfél hatvan napon belül nem emel kifogást, a támadott rendelkezés azonban akkor is alkalmazható, ha kifogást emel és akkor is, ha nem.

Az alperes által hivatkozott banki nyilvántartásra vonatkozó jogszabályokban írt rendelkezések nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a támadott szerződési feltétel tisztességtelensége a Ptk. 209.§ (6) bekezdése értelmében ne lenne vizsgálható.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályok téves értelmezése folytán jogszabálysértő ítéletet hozott, az üzletszabályzat 5.2.1. pontja a szerződésnek csupán egy technikai jellegű rendelkezése, nem tartalmaz a felperes részéről jogról való lemondást, és nem értelmezhető úgy, hogy a felperes előre elismerte volna a még nem ismert összegű tartozását.

Hivatkozott a fellebbezés a Kúria 1/2018. sz. gazdasági elvi határozatában foglaltakra.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a támadott szerződési feltétel biztosítja az alperes számára a közvetlen végrehajthatóság lehetőségét. Az az alperesi jogosultság, hogy a szerződés felmondása esetén a saját nyilvántartásai alapján meghatározott összegű nézve végrehajtást kezdeményezzen, nem a támadott szerződési feltétel,

hanem a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésének rendelkezésein alapszik.

A közjegyzőnek nem feladata az adós magatartásának értékelése, a felmondás esetén a tartozás összegét minden esetben a jogosult határozza meg a szerződés keretein belül. Az alperes nyilvántartása vita esetén nem több, mint az alperes nyilatkozata, hiszen a perben nem az üzletszabályzat sérelmezett pontja határozza meg a bizonyítási terhet, hanem a Pp. 164. § (1) bekezdésének rendelkezése. A bizonyítási teher független a támadott rendelkezéstől. Amennyiben a közjegyzői okirat hiányában az alperesnek pert kell indítania a követelés érvényesítése érdekében, a kereseti kérelme alátámasztásaként ugyancsak a saját nyilvántartásaira hivatkozna. A perben a Pp. szabályai alapján a fogyasztó vitathatná a követelés összecszerűségét, azonban e körben csak akkor tekinthető érdeminek vitatása, ha konkrét tényelődást tesz arra nézve, hogy álláspontja szerint a banki nyilvántartások adatai miért nem helytállóak. Ilyen tényelődás vagy hivatkozás hiányában nem tekinthető a védekezés az összecszerűség érdemi vitatásának, ezért további bizonyítás sem válna szükségessé, a bizonyítási teher sem fordul meg.

Utalt arra, hogy a Kúria Pfv.I.21.781/2016/5. számú ítéletében kifejtettek a jelen perben is irányadóak, figyelemmel arra, hogy a Kúria a perbeli üzletszabályzat 5.2.1. pontjával tartalmilag megegyező rendelkezés tisztességtelenségét vizsgálta.

A Fővárosi Ítéltábla Pf. 21.325/2016/5. számú ítéletében - ugyancsak az alperesi üzletszabályzat 5.2.1. pontjának a tisztességtelenséget vizsgálva - úgy foglalt állást, hogy a kikötés tartalma nem felel meg a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjában írt szerződéses feltételeknek, az alperest nem jogosítja kizárólagosan annak megállapítására, hogy a felperes teljesítése szerződészerű-e, és hátrányára a bizonyítási terhet sem változtatja meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j./ pontjára alapított érvelése körében kifejtette, hogy a rendelkezés megfordítja a bizonyítási terhet, ugyanis amennyiben az adós nem ért egyet a bank tartozás nyilvántartásában foglaltakkal, úgy már az adósra kell bizonyítania, hogy nem annyi a tartozása, mint amit a bank nyilvántart. A felperes lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az alperes által meghatározott tartozása összegét. A hitelező tehát jogosult a saját nyilvántartásai révén meghatározni a követelése összegét és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni. A közokiratot pedig a szerződéskötéskor hatályos Vht. 21. § /1/ bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni. Ennek az a következménye, hogy a felperes az ily módon ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, illetve korlátozni csak végrehajtás megszüntetése, illetőleg korlátozása iránti per útján tudja akkor, ha a Pp. 164. § /1/ bekezdése alapján bizonyítja a Pp. 369. § b./ pontjában foglaltakat. A felperes ellen a tartozás megfizetése iránt indított perben a bizonyítás főszabályaként az alperest terhelné a követelés pontos összegének bizonyítása, a kikötés folytán azonban a bizonyítási teher a felperes terhére fordul.

Azért is tisztességtelen a feltétel, mert az adós a közjegyzői okiratban olyan tartozás fennállását ismerte el előre, amely még nem állhatott fenn, és a szerződészerű teljesítés esetén sem következhetett be.

Mivel a kikötés kizárólag az alperesi nyilvántartást tekinti hitelesnek, ezáltal feljogosítja az alperest arra, hogy kizárólag a saját nyilvántartásai alapján állapítsa meg, hogy a felperes teljesítését szerződészerűnek fogadja-e el. Ennél fogva a Kormányrendelet 1. § /1/ bekezdés b./ pontjába is ütközik a rendelkezés.

Kifejtette, hogy a közjegyzői tanúsítvány a közjegyző saját hatáskörében való eljárása eredményeként megállapított tényeket tanúsító okirat. Tartalmilag nem azonos azzal az okirattal, amikor az alperes nyilatkozatát foglalja okiratba, mivel annak kiállításához az alperes nyilvántartásaiba, könyveibe, számlavezetési dokumentációiba kell betekintenie. Ezek az adatok banktitok alá tartoznak, amelyek alól a közjegyzőnek nincs törvényes felmentése, ezért a Hpt. 51.§

(1) bekezdés b) pontjába ütközik.

A Hpt. 51.§ (1) bekezdés c) pontja kizárólag a lejárt követelés érvényesítése esetére biztosítja az adatok kiadását. Ehhez képest a támadott szerződéses rendelkezés a mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás kifejezést használja.

Az alperes banktitkot sértő szerződéses rendelkezése jogszabályba ütközik, fogyasztói szerződés lévén pedig tisztességtelen, ezért semmis.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatokat okszerűen, logikai ellentmondástól mentesen, a maguk összességében értékelve helyes tényállást állapított meg, az annak alapján levont jogi következtetésével és indokaival az ítélet tábla azonban csupán részben értett egyet.

Az ítélet tábla indokaira is kiterjedően osztotta a törvényszék azon ítéleti álláspontját, hogy a per tárgyát képező rendelkezés a Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés b) pontja alapján nem minősül tisztességtelennek, és a Hpt. 51.§ rendelkezését - a banktitkot - sem sérti.

A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdés b) pontja az olyan tartalmú szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő fél (azaz a perbeli esetben az alperesi pénzügyintézet) részére a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére, megállapítására biztosít kizárólagos jogosultságot.

A rendelkezés tehát nem a felek azon jogát kívánja korlátozni, hogy a velük szerződő fél teljesítésének szerződésszerűségét megítéljék.

Az a hivatkozás, hogy a kifogásolt rendelkezés szerint a hitelező dönt az adós szerződésszerű teljesítéséről, a kifejtettek értelmében - tartalmánál fogva - nem alkalmas a fenti jogszabályi előírásban foglalt semmisségi ok megalapozására.

Helytálló a törvényszék azon ítéleti megállapítása is, hogy a támadott kikötés a hitelező nyilvántartott adatainak közjegyző általi tanúsítása tekintetében semmilyen rendelkezést nem tartalmaz, jelen perben tehát a banktitkok ezen - tehát a közjegyző általi megismerésén - alapuló megsértésére vonatkozó felperesi álláspont alaptalan.

Az ítélet tábla az alábbiak szerint alaposnak ítélte az alperes azon fellebbezési álláspontját, hogy a támadott szerződési feltétel - egyetértve a Kúria 1/2018. számú Gazdasági Elvi Határozatában kifejtettekkel - nem ütközik a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. §. (1) bekezdés j.) pontjába sem.

Az adós rendszeres tájékoztatást kapott a tartozás nyilvántartott összegéről, ha a tájékoztatásban foglaltakat vitatta, részletes elszámolást kérhetett, akár a végrehajtás megindulását követően is. A jelen ügyben is alkalmazandó 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) 206. § (1) és (2) bekezdése előírta, hogy folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonat) küldeni, a számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított hatvan napon belül írásban nem emelt kifogást; ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét.

A „elfogadottnak kell tekinteni” e jogszabályban sem értelmezhető egyfajta „biankó tartozás-elismerésként”, erre utal az a záró fordulat, hogy „ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét”.

A fél nyilatkozatához - amint arról a Legfelsőbb Bíróság az EBH2000. 309. sz. alatt közzétett határozatában egyértelműen állást foglalt - a tartozáselismerés jogkövetkezményei akkor

fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik. Ennek az elvárásnak csak az olyan tartozáselismerő nyilatkozat felel meg, amelyet már fennálló, összecszerűen meghatározott követelés tekintetében tettek meg. A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés viszont ilyenek nem tekinthető, e kikötés esetében ezért nem érvényesülnek a tartozáselismerés Ptk. 242. § szerinti joghatásai (Kúria 1/2018. számú Gazdasági Elvi Határozata).

A követelésnek tehát a hitelező általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén is a pénzügyi intézményt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek keretében milyen összegű kölcsönt, milyen feltételek mellett folyósított az adós, az adós mennyit teljesített, s ennek eredményeképpen mekkora az adós tartozása.

A pénzügyi intézmény tényállításai azonban nyilvánvalóan a saját, s a fentiek szerint a legalább évenként a fogyasztó számára is közölt nyilvántartásán alapulnak. A fentiek adós általi vitatása esetén a pénzügyi intézménynek az alapul szolgáló nyilvántartások elszámolási elveit, módszerét, adatait be kell mutatnia, le kell vezetnie. Amennyiben az adós ezek után azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg hibás a számítása, vagy azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állításait a Pp. 164. §. (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, tehát a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell bizonyítania.

A bizonyítás fentiek szerinti menetét a perben támadott rendelkezés tehát nem befolyásolja.

A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdése j) pontjával kapcsolatosan a tisztességtelen az lenne, ha a pénzügyi intézmény ok nélkül hárítaná át a bizonyítási terhet a fogyasztóra. A végrehajtási záradékolás esetén valóban a hitelező közlése a záradékolás alapja a tartozás összegéről, de vita esetén ez nem több, mint a hitelező nyilatkozata. Tehát e perben sem az általános szerződési feltétel vitatott rendelkezése, hanem a közokirat záradékolhatóságának törvényi konstrukciója fordítja meg a bizonyítási terhet.

Abban az esetben, ha a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozat alapján, annak végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós a Pp. 369. §-ában foglalt tényekre hivatkozással végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti pert kezdeményezhet, s ennek során a per alapjául szolgáló tényállításai bizonyítására a Pp. 164. §. (1) bekezdése értelmében ugyancsak az adós köteles.

A támadott rendelkezés nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek és nem ró többletterhet a fogyasztóra annál, mint ami a Pp. okirati bizonyításra irányuló, továbbá a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó (Pp. 164. §.) rendelkezéseiből, illetve a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátását, ekként a végrehajtásnak a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő jogszabályi rendelkezésekből egyébként fakad.

A kikötés a Ptk. 209. §. (5) bekezdés második fordulata alapján nem minősülhet tisztességtelennek, hiszen a fenti jogszabályi előírásoknak megfelelően határozták meg.

A rendelkezés olyan jogszabályi előírásoknak megfelelően került meghatározásra, melyek összhangban vannak a végrehajtás közjegyzői okirat záradékolás útján való elrendelésének jogszabályi lehetőségével, tehát azzal a jogintézménnyel, amely az Alkotmánybíróság ide vonatkozó határozata értelmében nem alkotmányellenes, a szabályozás nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot (1423/B/2010. AB határozat, 1245/B/2011. AB határozat), s amely az Európai Bíróság C-32/14. számú ügyben hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a 93/13. EKG irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel.

Ugyancsak a fentebb kifejtettek irányadóak akkor, amikor nem perben kerül sor a vitára.

A végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti per megindítását megelőzően (Vht.41.§ (5) bekezdés) a Vht.41.§ (1) bekezdése alapján ugyancsak az adósnak kell okirattal valószínűsítienie, hogy a követelést teljesítette, vagy az egyéb módon szűnt meg. A bizonyítási teher kapcsán a Vht. 9.§ -a utaló rendelkezése folytán - a fentiekhez hasonló tartalommal - a Pp.164.§ (1) bekezdése az irányadó. Ha a fogyasztó kérelme alapján indul a Pénzügyi Békéltető Testület eljárása, úgy a 2013. évi CXXXIX. törvény 104.§ (2) bekezdés c/ pontja értelmében a fogyasztónak nemcsak álláspontja rövid leírását kell előterjesztenie, hanem köteles az azt alátámasztó tényeket és bizonyítékokat is szolgáltatni, illetve a törvény 104.§-a (3) bekezdése értelmében csatolnia kell azt az okiratot, illetve annak másolatát is, melynek tartalmára bizonyítékként hivatkozik.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla megállapította, hogy a felperes keresete teljes egészében alaptalan, így az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította. A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára a 48.000,- Ft lerótt fellebbezési illetékből és az ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Utóbbi összegét az ítéltábla a meg nem határozható pertárgyértékre, továbbá a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésére figyelemmel az első- és másodfokú eljárásra összesen 38.100,- Ft-ban állapította meg, amely a képviselő nyilatkozatára tekintettel az áfát is tartalmazza.

Győr, 2019. március 14.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró